

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 25	Utkommer hver måned	Oktober 1932	Utgiver og redaktor: Sogneprest Slaattelid Davik	3. årg.
--------	---------------------	--------------	--	---------

Elsk din næste.

Elsk din næste, du kristensjæl,
tred ham ikke med jernskodd hel,
ligger han enn i støvet!
Alt som lever er underlagt
kjærlighetens gjenskaper-makt,
bliver den bare prøvet.

Bjørnson.

Tanker på konfirmasjonsdagen.

I hellig prydelse kommer din
ungdom til dig. Salme 110, 3.

Der er vel ingen av de kirkelige handlinger som der er så megen uenighet om som konfirmasjonen. Somme tviler om kirkens rett til å handle således med de unge, og om sannheten i deres bekjennelse. Andre forsøker å se lyst på konfirmasjonen, med kjærlighet og tro og håp.

Hvad er konfirmasjon?

Det er den kirkelige handling hvorved de unge kristne som er døpte som små barn og opdraget og undervist i den kristne tro for Guds åsyn og i menighetens forsamling avlegger vitnesbyrd om, at de har tilegnet sig den kristne barnelærdom og kjenner frelsens vei, bekjenner sig til dåpens nåde og liv og under menighetens forbønn velsignes og innvies til ved trofast bruk av nådens midler å bli hos Kristus, liksom de ved dåpen er innpodet i ham. Dette er konfirmasjonen.

Men kan da de unge, som danner så vakker en krans omkring Herrens alter med sannhet bekjenne at de forsaker og tror?

La oss her først og fremst huske at her kreves ikke et løfte, og ennu mindre en ed, men en bekjennelse, og vel å merke: en bekjennelse således som et barn kan avlegge den. Når der spørres: Forsaker du Djeve-

len o. s. v. — da betyr dette aldeles ikke: Vil du love aldri å synde? Så meningsløst har kirken aldri villet spørre. Nei, hvad der menes er dette: Er det ditt hjertes ønske og forsett å vandre på lysets og sannhetens og renhetens vei og med Guds nådes hjelp kjempe mot det onde i dig og omkring dig? Og når der spørres: Tror du på Gud Fader, Sønn og Helligånd? — da menes ikke en tro som den eldre prøvede kristnes, men der menes: Vil du høre Jesus til og ved hans hjelp være og bli et Guds barn?

La oss tenke oss, at et barn på sin konfirmasjonsdag i sitt hjerte taler således med sin Gud: Kjære Herre Gud, jeg vilde så gjerne være ditt barn; hjelp mig til det for Jesu skyld! Tviler nogen på at et sådant barns bekjennelse, dets ja, vil bli hørt med velbehag av dets himmelske far. Og kunde vi legge vårt øre inn til de unges bryst på konfirmasjonsdagen og lytte til hvad der lønlig hviskes fra det bankende barnehjerte, så vilde vi kanskje få høre en sådan bekjennelse hos flere enn vi tror; men det må vi huske på, at der er intet som et barn således blues for, som å legge sitt hjertes dypeste følelser frem i dagen.

Men bakefter — når denne barnebekjennelse skal prøves i livets skole, blir vi da ikke sørgelig skuffet, og viser det sig ikke da så altfor ofte, at den har vært usann eller verdiløs? La os her vokte oss for å drage for raske slutninger! En livets gnist kan ulme selv der hvor vi ikke ser den. Og hvem vet om denne gnist ikke atter kan tende? Og hvor ligger skylden hvis gnisten helt slukkes? Er det hos den unge alene, og er det et avgjørende bevis mot sannheten i den unges bekjennelse på hans konfirmasjonsdag?

La oss følge ungdomsskaren op til Herrens hus med håp, be for dem i tro og takke Gud for, at vår ungdom ennu legger veien om Herrens alter, når den skal drage ut i verden for å kjempe sitt livs kamp.

Fra »Kristelig Ukeblad«.

Tillit til Gud.

1. En liten pike skulde sove. Mor sat ved sengen og holdt barnets hånd i sin. Da hun trodde at barnet sov løste hun lett grepet. Da sa småpiken: »Hånden, mama!« Atter tok moren barnets hånd og sat ennu en stund. Da hun trodde hun sov, løste hun igjen grepet. »Hånden, mama!« sa barnet. Nu tok hun dets hånd og holdt den stadig til det var sovnet.

Vi kristne har også en hånd som holder oss, og når vi tror vi er i fare så får vi si: »Hånden, Jesus!« Han holder. Han fører — det er vår trøst i liv og død.

2. En norsk misjonær på Madagaskar forteller, at en av de innfødte medarbeidere kom inn til ham en dag med et ansikt som strålte av glede. »Nu vet jeg hvad kristendom er,« sa han, idet han satte sig ned. »Vel,« sa misjonæren, »hvad er det da?« »Det er å være sammen med Gud bestendig,« var svaret.

3. Lægen stod bøiet over en stakkars syk kvinne, som måtte utholde store smerter. »Der må en sterk sjel til for å bære dette uten å klage,« sa han. »Nei, jeg har ingen sterk sjel,« sa hun, »men jeg har en sterk frelser som bærer alt for mig.«

4. Matthias Claudius, den tyske dikter, skriver: Den som ikke vil tro på Kristus, han se til hvorledes han kan greie sig uten Ham. Du og jeg, vi kan det ikke. Vi trenger en til å hjelpe og lede oss, mens vi lever, og til å legge sin hånd under vårt hode, når vi skal dø.

5. En gammel kristen lå på sitt dødsleie i en tilstand av yderste svakhet, men så fredfull og glad. Da en besøkende spurte ham om grunnen til denne fred som alltid hvilte over ham, sa han: »Når jeg er i stand til å tenke, så tenker jeg på Jesus, og når jeg ikke kan tenke på Ham, så vet jeg at Han tenker på mig.«

6. Foran et av de store slag på Napoleons tid stod to soldater og talte sammen. Den ene sa: »Er du da ikke forferdelig redd nu foran dette fryktelige slag?« Men den annen lo og sa: »Ser du ikke ham?« og pekte dit hvor keiseren stod.

Også vi har en hærfører som går med oss i det store slag, både når vi kjemper for vårt eget kristenliv, og når vi strider for Guds rike. Jesus skal vi se hen til alltid og ikke frykte. Vær frimodig og sterk.

7. En gammel legende forteller at Djævelen engang utbød alt sit verktøi til salgs. Der var ondskap og hat og misunnelse og mange andre, med prisen påheftet. Men et av dem stod for sig selv og var merket med en høiere pris enn de andre. Da nogen spurte om grunnen svarte den onde: »Det er det mest brukte og nyttigste stykke av alt mitt verktøi. Det er *mottløsheten*.«

Våre døde.

20. august: Oline Pedersdtr. Solibakke; enkje etter Ole A. Solibakke; f. 1855 på Maurstad; alderdom.
21. august: Anders Eriksson Solheim; g. folkeskulelærer; f. 1875; magekreft.
28. august: Jakob Jakobsson Bergheim, Haus; e. kårman; f. 1862 i Breim; magekreft.
5. september: Andreas Johannesson Benæs; ug. løytnant; f. 1880; magekreft.
9. september: Ole Olsson Myklebust; e. kårman; f. 1844; alderdom.

Kor forgjengelege du hev skapt alle menneskjeborn.

Salme 89, 48.

Den kristne tro.

2. *Hvad mener vi med å tro på Gud.*

Å tro på Gud er naturligvis for det første å være sikker på at Gud er til. Vi kan ikke se ham, men vi tror, at han eksisterer.

Men der ligger mere i dette å tro på Gud.

Vi sier ofte, at vi *tror på* et menneske. Det betyr, at vi er sikker på, at det som han eller hun sier er sant og å lite på. Vi stoler på vedkommende, har tillit til ham og hans ord. Her kan vi jo atter tenke på for en stor plass troen har i vårt praktiske liv, troen

på hvad andre mennesker har sagt til oss. Det allermeste av det vi sier at vi vet, er egentlig slikt som vi tror, fordi andre har lært oss det. Vi tviler ikke på at Storbri-tannien er en ø, enda vi ikke har reist omkring den og sett det. Vi tror at det er så, fordi det er fortalt oss av folk som vi stoler på. Omtrent alt det vi har greie på om historie, naturhistorie o. s. v. er ikke slikt som vi vet fordi vi selv har sett det; men det er slikt som vi har lært av folk som vi regner for pålitelige. Vi tror det, fordi vi liter på hvad andre har sagt.

Vi tror altså på et menneske når vi er sikker på, at det han taler er sant. Likedan er det med Gud. Å tro på Gud er å være viss på, at det han har sagt er sannhet, er å stole på. Det er å bøie sig i tillit for Herrens ord. Alt det som han har taft, det bøier vi oss for; vi er sikker på at slik er det. Om det kan se underlig ut og synes uforståelig, — når han har sagt det så står det fast. Alle innvendinger forstummer overfor dette avgjørende: Det er Herrens ord. Tenk på Abraham, de troendes far. Han trodde at han skulde bli stamfar til et stort folk; han var sikker på det, enda det så helt umulig ut, og grunnen var at han stolte på Gud og det han hadde sagt. Tenk på en troende i nød og lidelse; Gud har sagt at alle ting tjener oss til gode når vi elsker ham; det er ofte vanskelig å se og forstå, men vi er sikker på det, fordi Gud har sagt det. Tenk på brødet og vinen i sakramentet; vi tror at det er Jesu legeme og blod, fordi Herren har sagt det. O. s. v.

Altså: å tro på Gud vil si å være viss på, at det som han har sagt og lært oss, det er sannhet, evig og urokkelig sannhet. Det er å stole på Gud og hans ord. Også når vi ikke kan se eller fatte det, ja selv om det for mennesketanker kan se ut som en urimelighet eller umulighet.

Næste gang skal vi tale om forskjellen mellom levende tro og død tro på Gud, sann og innbilt tro.

Notisar.

Til sanitetsforeninga er kome inn: For maiblo-mar: Dombestein 4 kr., Leirgulen 7, Honskår 6, Reksnes 6. Medlemspenngar: Honskår 10. Stemne i Askevik 174.69.

Til Finnemisjonen kom inn ved ofring under stemna i Rugsund 21. august kr. 98.82.

Til kyrkjegarden i Berle er det no innkjøpt klokke. Ho er støypt i Olsen-Nauens verkstad i Tunsberg, er på 152 kg. og kosta kr. 909.10. Ho er kosta av Berle krins som har fått inn pengane ved basarar og gåver. Millom gjevarane er serleg å nemna Peder og Hans Årdal og Didrik Hessevik.

Ektevigde: 3. september i Davik: Gregorius Isaks-son Ramsevik og Rakel Marie Olsdr. Holme, Hyen. 4. september i Totland: Rasmus Hansson Rørvik, Solheim, og Karoline Rasmusdr. Remme, Stårheim.

Til kyrkjeorgel i Davik er innkome: Frå Sverre A. Endal 15 kr. (tidlegare 15), lærar Midthjell 10 kr. (tidlegare 40); ved utlodning av teppe, gjeve av Marie Monsen 2.30 (tidlegare 28.40).

Medlemer av bibelselskapet bør hugsa på, at dei gjennom selskapet kan få biblar billegast.

Gardsnamn i Davik. Årdal av gamalnorsk Al-ridalr av alri som tyder orekratt. — Tømmerstøl av timber og stodull = stad der krøter vert samla og mjølka. — Reksnes av Ryggsnes av rygg: fjellrygg. — Otteren av dyrenamnet oter. Elda av eit elvenamn Elda? — Hessevåg av hes, eller av esja: ein slags stein som er lett å kløyva, eller av eit elvenamn Hesja. — Rugsund av kornnamnet rug; men kvifor staden har fått det namnet veit dei ikkje å seia. — Olsbø av gamalnorsk Olafsboer; boer = gard.

For 100 år sidan. Døde: 19. sept. 1832 Eline Waldemarsdr. Yttre Isene, 11 aar. 26. sept. Abelone Isaachsdr. Solibakke, gaardmandskone, 61 aar; »druknede sig i en liden brønd tæt ved gaardens huse; havde i flere aar været plaget af melancholie.« 28. sept. Anders Andersen Bortne, 11 aar.

Ved folketeljinga 1930 var her i landet 91 459 menneskje som ikkje høyrde til den norske kyrkja. Av desse høyrde 24 183 ikkje til noko religions-samfund. Dei andre 67 276 er delt på **over 100 (!) skilde truessamfund.** Den lutherske frikyrkja har ikr. 16 000 medlemmer, metodistane vel 12 000, pinse-venene 7 800, baptistane 7 800, adventistane 3 300, dei romersk-katolske 2 800. Mest sektarar er der i Austfold og Telemark, minst i Sogn og Fjordane.

Gudstenester.

21. sund. etter triening, 16. okt.: Rugsund.

22. sund. etter triening, 23. okt.: Davik.

23. sund. etter triening, 30. okt.: Rugsund.

Bededag, 4 nov.: Aalfot.

Helgmesse sund., 6 nov.: Davik.

25. sund. etter triening, 13. nov.: Totland.

Ved alle gudstenester altargang um nokon ynskjer det.

Kvittering for kontingent. Aalfot: Anders Førde 5 kr., unemnd 6, Kristen M. Sigdestad 3. — Torheim: Ivar Torheim, Johan Torheim 3. — Isane: Oline A. Isene 2. — Dombestein: Kr. Elvebakke 2.50. — Davik: Malene Lund 2.25, Kristianne Blomvoll, Helga Lien 2. — Endal: Anders H. Endal 3. — Rugsund: J. Benæs 3. Hennøy: Alvin Rylandsholm, Jesper Henøen, B. Rise, I. Rise 2; Hans Henøen 3; Jørgine Henøen 1.50. — Berle: J. Øvrehø 2. — Hamnen: Johan Klubben 2. — Oldeide: Ingebrikt Oldeide, Eilert Oldeide 2.50. — Tytingvåg: Hans Sørvik, Lars A. Tytingvåg 2. — Rimstad: I. Kassen 2. — Maurstad: R. J. Maurstad 3. Haus: Olav Haus, P. Midthjell 3. — Kjølisdal: J. Eikås 2, B. Humborstad 3. — Utanbygds: Mina Nilsen, Nesttun, 3.

Hjarteleg takk til alle.

Eit kvad.

No kved eg min lovsong ut
mot ljuset hjarte.
No ber eg mi takk til Gud
av alt mitt hjarte.
Mi naud og mi sorg er vekk,
— kom, høyr det ordet! —
frå himlen eg løysing fekk,
Gud sæl meg gjorde.

Um vegen kan enn bli tung,
den stjerna lyser,
at heile mi sjæl, so ung,
Guds kjærleik hysar.
Hans engel ved sida går,
skal fram meg bera,
til ein gong eg himlen når
til Herrens æra.

J. B.

Johan Bojer om kirken.

Johan Bojer, den kjente forfatter, blev i et intervju spurt om hvad det var i barndommen som gjorde det sterkeste inntrykk på ham. Han svarte uten betenkning med en gang: »Kirken!» Det sterkeste og mest levende inntrykk fra barndommen er kirken. Kirken gav mig den åndelige opvåknen; tempelatmosfæren er ulik alt annet. Musikken, sangen, skulpturen, ceremoniene, alt dette løfter en op over hverdagen og gir fantasien næring.«

Bojer har på egen bekostning bygget op igjen sin hjembygds gamle kirke som blev nedrevet for 40 år siden. Den nye Reins

kirke blev nylig innviet. I den tale som Bojer da holdt, sa han blant annet:

I et av kapitlene i Synnøve Solbakken sier Bjørnson: »Kirken står i bondens tanke på et høit sted, med graves høihet omkring og spiret pekende opover hverdagen.« — Ja, kirken i en bygd bør stå på et høit sted så den kan sees og høres vidt omkring. Den er selve landskapets egentlige besjeling, dens klokke skjenker vigsel til mennesker, skog og sjø. — Den kirken som vi eldre minnes og som faldt i grus en dag, var et par hundre år gammel, da vi som små fikk vår første åndelige opvåknen ved å komme inn i den. Jeg tenkte alt som gutt over alle de barn som i tidens løp var døpt der; så kom de en dag og stod på kirkegulvet for bisp og prest, siden som brudgom og brud, senere igjen som foreldre, og til slutt kom de for siste gang og blev her ute på kirkegården. Man har regnet ut at omkring tredive tusen mennesker har levet og dødd i ly av det gamle gudshus. Derfor blev det for mig så mystisk og allvitende der det stod og kjente både liv og død og kimet og ringet over begge deler. — —

Det er viktig at kirkens indre virkelig skaper en tempelfølelse hos den som kommer inn. Den skal ved ophøiede billeder samle menneskesinnene til andakt. Den nakne skjönhetsforlatte kirke vil få menigheten til sjelelig å fryse.

Vi lever i en tid da mektige krefter mobiliseres mot alt som heter menneskets følelse av et forhold til evigheten, og vi går utvilsomt tider i møte, da der blir en verdenskamp om de ting. Denne bygd vil neppe undgå å komme med i det. La oss håpe at denne kirken blir et av de forter, hvorfra menneskeånden seierrik vil kjempe. — Så ligger da Reinskirken der på sin gamle plass, omsust av århundreders tradisjoner, med grunnmuren fast i det gamle og spiret pekende op i det nye. Dens klokke vil kime signing utover bygd og sjø, når vi som idag er her for lenge siden er borte. Den vil kalle på de levende og ringe fred over de døde.

Fra »Dagen«.